

POSTANOWIENIE

Dnia 25 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z powództwa K. D. i M. Z.
przeciwko H. F. prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą P. [...] w W.
o odszkodowanie i wynagrodzenie za godziny nadliczbowe,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 25 kwietnia 2014 r.,
skargi strony pozwanej o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
wyroku Sądu Okręgowego w J.
z dnia 10 maja 2013 r., sygn. akt VII Pa [...],

odmawia przyjęcia skagi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

H. F. wniósł skargę na podstawie art. 424¹ § 1 k.p.c. o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Okręgowego w J. z 10 maja 2013 r. (sygn. VII Pa [...]). Wyrokiem tym oddalono jego apelację od wyroku Sądu Rejonowego w J. z 27 listopada 2012 r., który zasądził od skarżącego (pозwanego) na rzecz powódek K. D. i M. Z. odszkodowania za rozwiązanie umów o pracę z naruszeniem art. 30 § 4 k.p. oraz wynagrodzenia za godziny nadliczbowe. Powódki pracowały w sklepie-kawiarni. 6 maja 2011 r. pozwany rozwiązał umowę o pracę z K. D. bez wypowiedzenia z jej winy, wskazując jako przyczynę niewywiązywanie się z obowiązków pracowniczych, rażące i skandaliczne wykonywanie pracy, narażające firmę na straty oraz niewłaściwe zachowanie w stosunku do właściciela. 13 maja 2011 r. pozwany rozwiązał umowę o pracę

z M. Z. bez wypowiedzenia z jej winy, wskazując jako przyczynę ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych. Sąd Rejonowy stwierdził, że doszło do naruszenia art. 30 § 4 k.p., gdyż pozwany nie wskazał rzeczywistej i konkretnej przyczyny rozwiązania stosunku pracy z powódkami. Przytoczenie samego zapisu ustawowego w przypadku powódki M. Z. nie stanowiło podania przyczyny rozwiązania stosunku pracy w trybie art. 52 k.p. Podana przyczyna nie była konkretna, rzeczywista i prawdziwa. Niekonkretna była także przyczyna rozwiązania umowy z K. D.. Nie wyjaśniono jej dlaczego zostaje zwolniona, zaś treść pisma jest enigmatyczna, bez odniesienia do konkretnych zdarzeń. Pozwany nie wykazał by powódki miały świadomość przyczyn rozwiązania stosunku pracy. Uzasadniało to zasądzenie odszkodowań na podstawie art. 56 k.p., 58 k.p. w związku z art. 30 § 4 k.p. Zasadne był także roszczenia powódek o wynagrodzenia za godziny nadliczbowe. Sąd Okręgowy potwierdził, że umowy o pracę zostały rozwiązane niezgodnie z art. 30 § 4 k.p. wobec niewskazania przez pozwanego rzeczywistej przyczyny zwolnienia powódek. Pozwany nie wykazał, iżby powódki posiadały wiedzę o przyczynach rozwiązania z nimi umów o pracę bez wypowiedzenia w trybie art. 52 § 1 k.p. W sprawie nie można było wskazać żadnych konkretnych okoliczności mogących podlegać ocenie pod kątem zasadności rozwiązania z powódkami stosunków pracy. Na podstawie zeznań świadków nie ma możliwości ustalenia okoliczności uszczegółowiających, w stosunku do każdej z powódek, lakonicznie podanych w oświadczeniach pozwanego podstaw rozwiązania z nimi umów o pracę.

W skardze wniesionej na podstawie art. 424¹ § 1 k.p.c. pozwany zarzucił naruszenie:

1. art. 30 § 4 k.p. przez błędne zastosowanie, tj. przez przyjęcie, iż umowy o pracę z powódkami zostały rozwiązane w sposób niezgodny z przepisami dotyczącymi trybu rozwiązania umów bez wypowiedzenia z uwagi na niewskazanie przez pozwanego rzeczywistej przyczyny wypowiedzenia, podczas gdy wskazane przez pozwanego przyczyny rozwiązania stosunku pracy w stosunku do powódek w pełni uzasadniały rozwiązanie umów o pracę;

2. art. 30 § 4 k.p. przez błędne zastosowanie, tj. przez przyjęcie, iż przyczyny złożenia oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia były nazbyt ogóle i niekonkretne;
3. art. 56 § 1 k.p. przez błędne zastosowanie, tj. przyjęcie, iż pozwany rozwiązał umowę o pracę bez wypowiedzenia z naruszeniem przepisów o rozwiązywaniu z powódkami umów o pracę w tym trybie, podczas gdy umowy o pracę zostały rozwiązane zgodnie z obowiązującymi przepisami, a rozwiązanie umów było w pełni uzasadnione;
4. art. 378 § 1 k.p.c. przez niezastosowanie i nierozpoznanie sprawy w granicach wyznaczonych w apelacji pozwanego.

Na tej podstawie skarżący wniósł o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w J. z 10 maja 2013 r. w przedmiocie odszkodowania i wynagrodzenia za godziny nadliczbowe. Wyrok wyrządził szkodę skarżącemu wobec zasądzenia na rzecz M. Z. 3.682,89 zł a na rzecz K. D. 6.294 zł, a także kosztów sądowych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga powinna zostać odrzucona na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. w związku z art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c., gdyż nie wskazuje przepisu, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny. Przytacza podstawy skargi i ich uzasadnienie, jednak jest to odrębny element skargi z art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c. i nie zastępuje warunku z art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.

Gdy zaś odejść od powyższego reżimu, to skarga jest oczywiście bezzasadna i dlatego należy odmówić przyjęcia jej do rozpoznania na podstawie art. 424⁹ k.p.c.

W zakresie wynagrodzenia za godziny nadliczbowe skarżący nie stawia żadnego zarzutu (art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c. i art. 424¹⁰ k.p.c.).

Natomiast w odniesieniu do naruszenia art. 30 § 4 k.p. skarga jest oczywiście bezzasadna. Ocena ta wynika z ustaleń stanu faktycznego, na których oparto wyrok objęty skargą (art. 398¹³ § 2 k.p.c. w związku z art. 424¹² k.p.c.). Sąd

powszechny stwierdził, że przyczyny rozwiązania umów o pracę, były zbyt ogólne do wymagań z art. 30 § 4 k.p., zwłaszcza, że chodzi o tryb z art. 52 k.p. Nawet gdyby przyjąć argumentację, że poza treścią literalną pism powódki mogły wiedzieć co stanowi przyczynę rozwiązania umów, to takiego stanu wiedzy (świadomości) nie ustalono w sprawie. Innymi słowy Sąd ustalił, że nie były świadome przyczyn rozwiązania umów o pracę. Wobec takich ustaleń, zarzut naruszenia art. 30 § 4 k.p. jest oczywiście bezzasadny. Obowiązuje forma pisemna i dlatego w treści pisma powinna być wyrażona konkretna i rzeczywista przyczyna rozwiązania umowy o pracę, tak aby pracownik nie musiał się jej domyślać, a ponadto, aby ewentualny spór sądowy miał swoje ramy i konkretną treść. Traci więc na znaczeniu zarzut naruszenia art. 56 § 1 k.p., gdyż jest tylko pochodną stwierdzenia naruszenia przepisu o rozwiązywaniu umów o pracę. Tak samo zarzut naruszenia art. 378 § 1 k.p.c., gdyż w aspekcie skargi z art. 424¹ § 1 k.p.c. zarzut taki musi mieć konkretny wymiar, to znaczny skarżący musi wykazać, dlaczego ten przepis został naruszony, czyli jaki zarzut apelacji nie został rozpatrzony i jaki to miało wpływ na niezgodność wyroku z prawem. W sprawie rozstrzygnięto merytorycznie, chodzi więc o niezgodność wyroku z prawem materialnym, czyli o wpływ ewentualnego naruszenia art. 378 § 1 k.p.c. na zastosowanie art. 30 § 4 k.p. i art. 56 § 1 k.p. Skarżący tego nie wykazuje w skardze. Z tych motywów zarzuty skargi są oczywiście bezzasadnie i dlatego uzasadniona jest odmowa przyjęcia jej do rozpoznania (art. 424⁹ k.p.c.).

[aw]